

Dezbateri actuale

cu privire la

îndreptățirea prin credință

Dennis Pribe

Îndreptățirea prin credință este cel mai important principiu al Evangheliei. Este punctul de pornire al mântuirii. Dacă nu trăim experiența îndreptățirii, nu există nici o speranță a mântuirii. Cu toate acestea, așa cum se întâmplă cu fiecare aspect crucial cu privire la mântuire, Satana a conceput o contrafacere a îndreptățirii, în virtutea căreia mântuirea este făgăduită, dar nu și oferită. Întocmai precum, în timpul lui Pavel, existau evanghelii false, deghizate într-o aparență a adevărului, tot astfel, în zilele noastre, avem evanghelii care promit ceea ce nu sunt în stare să ofere. Iar mulțimile de creștini sinceri se complac în versiunile satanice ale Evangheliei, deoarece par foarte atrăgătoare.

Ce ne învață de fapt Biblia cu privire la îndreptățire? Cum îndreptățit cineva? Îndreptățirea prin credință conține două aspecte, iar înțelegerea clară a fiecăruia dintre ele este vitală.

Îndreptățirea atribuită

Primul lucru pe care trebuie să-l știm cu privire la îndreptățirea prin credință se află în Romani 4:6-8: „Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. ‚Ferice’, zice el, ‚de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!” Dumnezeu nu ne pedepsește pentru păcatele noastre. Păcatele noastre sunt iertate. Noi nu mai suntem niște păcătoși vinovați. Aceasta este primul aspect pe care trebuie să-l înțelegem cu privire la îndreptățirea prin credință. Este aspectul declarativ al îndreptățirii. Dumnezeu ne declară iertați.

„Când păcătosul pocăit și umilit înaintea lui Dumnezeu, înțelege valoarea ispășirii aduse de Domnul Hristos pentru el și acceptă această ispășire a fiind unica lui speranță în viața aceasta și cea viitoare, păcatele lui sunt iertate. Aceasta este îndreptățirea prin credință. . . . Iertarea și îndreptățirea sunt unul și același lucru. Prin credință, păcătosul trece din situația de răzvrătit, copil al păcatului și al Satanei, la aceea de supus credincios al lui Isus Hristos, nu datorită unei bunătați moștenite, ci pentru că Hristos îl acceptă ca fiind copilul Lui, prin adopție” (6BC 1071). Îndreptățirea este iertarea de păcat, este adopția în familia lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu ne iartă pe deplin, fără nici un merit din partea noastră. Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegem cu privire la îndreptățirea prin credință este că aceasta înseamnă absolvirea de pedeapsa și vinovăția păcatului. Nimic din ceea ce am putea face în prezent sau în viitor, nu poate ispăși păcatele noastre din trecut. Dumnezeu, pur și simplu, ne iartă.

„Harul lui Hristos este oferit fără plată, îndreptățindu-l pe cel păcătos, fără vreun merit sau vreo pretenție din partea acestuia. Îndreptățirea este o iertare deplină și completă a păcatului. Chiar în momentul în care păcătosul Îl acceptă pe Hristos, prin credință, el este iertat. Neprihănirea Domnului Hristos îi este atribuită, iar păcătosul nu mai trebuie să se îndoiască de harul iertător al lui Dumnezeu” (6BC 1071).

Îndreptățirea împărtășită

Cel de-al doilea lucru care trebuie înțeles cu privire la îndreptățirea prin credință se află în Epistola către Tit 3:5-7. „El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice”. Să urmărim cu atenție modul în care ne mântuiește Dumnezeu. Când înfăptuiește Dumnezeu curățirea nașterii din nou? Când intrăm în apa botezului? Sau botezul este o curățire a unei inimi deja înnoite? Nu a experimentat tâlharul de pe cruce această înnoire, în ciuda faptului că nu a putut fi botezat? Nașterea din nou este o experiență a inimii – o transformare deplină. Ea se petrece în minte și schimbă toate valorile și atitudinile noastre. Duhul Sfânt înnoiește mintea noastră. Interesul nostru nu se mai concentrează asupra eului, ci asupra lui Hristos și asupra semenilor. Din acest moment, avem gândul lui Hristos.

Noi suntem îndreptățiți și avem viața veșnică, după ce Domnul Hristos și Duhul Sfânt realizează curățirea și înnoirea noastră. Există însă, în experiența îndreptățirii, și ceva mai mult decât iertarea de păcatele din trecut? Aceasta este o îndreptățire trăită în viața launtrică. Observați că îndreptățirea prin credință urmează după regenerarea și înnoirea noastră.

Domnul Isus a descris experiența aceasta în Ioan 3:3, în mod simplu: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. Experimentarea îndreptățirii prin credință înseamnă, în esență, nașterea din nou. Nașterea din nou, însă, nu are loc după îndreptățire, ci este chiar îndreptățirea însăși.

„Iertarea lui Dumnezeu nu este doar un simplu act juridic, prin care El ne declară absolviți de condamnare. Nu este doar iertarea de păcat, ci reabilitarea din starea de păcat. Ea este efectul iubirii răscumpărătoare, care transformă inima. David avea o concepție corectă despre iertare, când se ruga: ‚Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!’ Psalmii 51:10” (MB 114). Iertarea lui Dumnezeu este declarată, dar există mai mult decât atât. Este reabilitarea, restaurarea și înnoirea omului. Este crearea unei inimi noi înăuntrul nostru. Îndreptățirea prin credință ne declară neprihăniți și ne transformă, în același timp. Iertarea este o schimbare interioară.

„În noi înșine, suntem niște păcătoși, dar, în Hristos, suntem neprihăniți. Când ne Dumnezeu ne consideră neprihăniți, prin atribuirea neprihănirii lui Hristos, El ne declară drepti și ne tratează ca pe niște oameni drepti. . . . Ca urmare, a fi îndreptățit prin credință, înseamnă a fi împăcat cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (ISM 394). Această concepție nu este în armonie cu definițiile obișnuite ale îndreptățirii, în lumea creștină din zilele noastre. Ea ne spune că Dumnezeu ne face neprihăniți chiar atunci când ne declară astfel. A fi Îndreptățit prin credință înseamnă a fi făcut neprihănit. Teologia actuală spune că îndreptățirea înseamnă a fi declarat neprihănit, iar transformarea urmează după aceea, prin sfințire. Observați, însă, că noi suntem făcuți neprihăniți prin atribuirea neprihănirii lui Hristos. Prin urmare, atribuire înseamnă, în mod clar, mai mult decât o declarație legală. Îndreptățirea prin credință ne face neprihăniți pe dinăuntru, în același timp în care ne declară neprihăniți din punct de vedere legal.

„Când păcătosul, atras de puterea lui Hristos, se apropie de crucea înălțată, și se închină în fața ei, are loc o nouă creație. El primește o inimă nouă și devine o creatură nouă în Hristos

Isus. . . . Dumnezeu însuși este Acela care îl îndreptățește pe cel ce crede în Isus. Romani 3:26” (COL 163). Îndreptățirea prin credință înseamnă a primi o inimă nouă din partea lui Dumnezeu, a deveni o creatură nouă. Aceasta este punctul în care are loc încercarea majoră de a separa puterea transformatoare a Duhului Sfânt, de experiența îndreptățirii, pentru a plasa puterea transformatoare, în cadrul procesului de sfințire. Dar, în aceste declarații inspirate, descoperim că a fi transformat și a fi făcut neprihănit sunt experiențe care aparțin aceluiași proces al îndreptățirii prin care Dumnezeu ne declară neprihăniți. Îndreptățirea prin credință este, pur și simplu, o altă denumire pentru nașterea din nou, crearea din nou, zidirea unei noi inimi.

„Primind neprihănirea Lui atribuită, prin puterea transformatoare a Duhului Sfânt, noi devenim asemenea Lui” (6BC 1098). Observați că atribuirea neprihănirii se realizează prin puterea transformatoare a Duhului Sfânt. În zilele noastre, unii doresc să spună că noi suntem îndreptățiți de către Hristos și sfințiți de către Duhul Sfânt. Dar inspirația nu susține nicăieri această separare a lucrării lui Hristos, de lucrarea Duhului Sfânt. Ambii sunt implicați, atât în experiența îndreptățirii, cât și în aceea a sfințirii. Prin urmare, este limpede faptul că atribuirea îndreptățirii constituie mai mult decât a creditarea neprihănirii.

„A fi iertat în felul în care iartă Domnul Hristos, nu înseamnă doar a fi absolvit de vină, ci înnoit în spirit și minte. Domnul spune: ‚Vă voi da o inimă nouă’. Chipul lui Hristos trebuie întipărit în fiecare minte, în fiecare inimă și în fiecare suflet” (RH 8-19-1890). A ierta înseamnă a înnoi. Este exact așa cum citim.

Primul aspect al îndreptățirii este absolvirea – iertarea de păcatele noastre. Cel de-al doilea aspect al îndreptățirii este transformarea trăită prin experiența nașterii din nou. Îndreptățirea prin credință este atât declararea, cât și experimentarea. Cea mai frecventă înțelegere a îndreptățirii prin credință se limitează doar la primul aspect. Cel de-al doilea aspect – nașterea din nou – este considerat o parte a procesului de sfințire. Aceasta înseamnă că putem fi îndreptățiți și mântuiți, înainte de a avea loc nașterea din nou. Și chiar dacă nașterea din nou nu schimbă viața noastră atât de deplin cum ar trebui, noi continuăm să fim îndreptățiți și mântuiți. Aceasta separare nebiblică între a fi declarat neprihănit și a fi făcut neprihănit, îi încurajează pe creștini să tolereze păcatul în viețile lor, mai mult decât oricare altă învățătură, deoarece ei cred că sunt îndreptățiți, chiar și atunci când în viețile lor există păcate voite, deschise și neiertate.

În perioada anilor 1980, doi tineri au adus o solie specială pentru Biserica Adventistă. „În marele Său har, Domnul a trimis poporului Lui cea mai prețioasă solie, prin frații Waggoner și Jones.

În marea Sa milă, Domnul Hristos a trimis prin frații Waggoner și Jones, solia cea mai prețioasă. Această solie a avut rolul de a-L înfățișa cu mai multă proeminență înaintea omenirii pe Mântuitorul înălțat ca jertfă pentru păcatele întregii lumi. Ea a prezentat neprihănirea prin credința în Siguranța divină; a invitat oamenii să primească neprihănirea lui Hristos, care se exprimă în mod vizibil prin ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. . . . Toată puterea a fost dată în mâinile Sale, ca să le poată oferi oamenilor daruri bogate, împărțind făpturii omenești lipsite de ajutor, harul neprețuit al propriei Sale neprihăniri. Aceasta este solia pe care Dumnezeu ne-a poruncit să o vestim lumii. Este solia celui de-al treilea înger, care trebuie proclamată cu glas tare și însoțită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură. (TM 91-92). Solia este îndreptățirea prin credință, care înseamnă împărțășirea de către noi a neprihănirii lui Hristos. Mai mult, aceasta este Evanghelia veșnică ce trebuie vestită lumii în întreita solie îngerească. A împărțăși presupune întotdeauna a primi și a dăru; înseamnă mai mult decât a credita sau a considera. Deci, îndreptățirea prin credință este împărțășirea neprihănirii lui Hristos.

În cartea sa Hristos și Neprihănirea Lui, la paginile 51 și 57, E. J. Waggoner formulează în mod foarte simplu următoarea definiție. „A îndreptăți înseamnă a face neprihănit, sau a prezenta pe cineva ca fiind neprihănit. . . . Să învățăm mai întâi lecția privitoare la îndreptățire, adică împărțășirea neprihănirii”. Solia de la 1888 a fost în dezacord cu înțelegerea obișnuită a îndreptățirii. Oare este posibil să ne aflăm în fața a două evanghelii diferite, ambele concurând pentru a obține alegerea noastră? Contrafacerea lui Satana în ceea ce privește Evanghelia, nu este mai puțin reală și distructivă decât contrafacerea privitoare la ziua de închinare a lui Dumnezeu.

Îndreptățire condiționată sau necondiționată?

Adesea auzim comentarii de felul celei care urmează: „Mulțumesc lui Dumnezeu că sunt îndreptățit necondiționat”. „Harul lui Dumnezeu este o acceptare necondiționată din partea

Lui”. „Idea îndreptării condiționate este legalism”. Să comparăm aceste declarații cu scrierile inspirate.

„Nimeni să nu spună că nu există nici o condiție pentru mântuire. Există condiții precise. . . . Sufletele noastre aflate în pericol trebuie să cunoască condițiile prescrise de către Acela care Și-a dat propria viață pentru a ne salva de la pierzare” (13MR 22). „Ascultarea constituie prețul principal al vieții veșnice” (1888 Materials 1477). „Neprihănirea lui (Hristos) este atribuită doar celui ascultător” (6BC 1072). „Ascultarea necondiționată este condiția mântuirii” (ST 11-15-1899)”. . . . În îndreptărea celui ce crede în Isus, neprihănirea lui Dumnezeu este condiționată de ascultarea sa viitoare față de legile guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ” (RH 4-24-1888). „Condițiile pe temeiul cărora este făgăduită viața veșnică sunt exprimate în mod clar de la Geneza la Apocalips. . . . Dumnezeu poruncește: „Păzește poruncile mele ca să trăiești” (4RH 331). „Evanghelia care trebuie predicată oricărui neam, oricărei limbi și oricărui popor prezintă adevărul în propoziții clare, arătând că ascultarea este condiția câștigării vieții veșnice” (7BC 972). „Domnul Hristos a murit pentru a-i dovedi păcătosului că, atât timp cât continuă să păcătuiească, nu există nici o speranță. Ascultarea față de toate cerințele lui Dumnezeu constituie singura speranță de iertare prin sângele lui Hristos” (UL 189). „Omul este îndreptățit prin ascultarea desăvârșită a cerințelor legii. Această ascultare este posibilă numai prin credință în Hristos” (IHP 146). „Făgăduințele lui Dumnezeu se întemeiază pe anumite condiții. . . . În timp ce ne străduim să fim ascultători, Dumnezeu răspunde cererilor noastre; dar El nu ne binecuvântează în neascultare” (ST 6-16-1890).

Aceste declarații sunt atât de clare, încât nu au nevoie de explicații. Ascultarea constituie, în mod evident, o condiție a mântuirii și aceasta este evanghelia care trebuie să fie vestită întregii lumi. Oare, în lumina acestor declarații, mai putem îndrăzni să vorbim despre îndreptățire și despre acceptare din partea lui Dumnezeu?

Cu mai bine de o sută de ani în urmă, A. T. Jones era unul dintre cei mai proeminenți propovăduitori ai îndreptării prin credință din rândurile noastre. În entuziasmul lui cu privire la darul fără plată al mântuirii oferite de Domnul Hristos, Jones a început să spună anumite lucruri cu privire la care Ellen White a trebuit să-l avertizeze. În Scrisoarea 4, 1893 (9 aprilie), scrisă din Noua Zeelandă, ea spunea: „Am participat la o întâlnire și o mare adunare era acolo. În visul meu, tu prezentai subiectul credinței și al neprihănirii lui Hristos. Ai repetat de mai multe ori că faptele nu valorează nimic și că nu există nici o condiție. Problema era înfățișată

într-o asemenea lumină, încât am știut că mințile oamenilor vor fi încurcate și că nu vor rămâne cu o impresie corectă cu privire la relația dintre credință și fapte, și m-am decis să-ți scriu. Ai prezentat aceste lucruri într-o manieră prea insistentă. Îndreptățirea, sfințirea și neprihănirea lui Hristos sunt primite cu anumite condiții. Eu știu ce dorești să spui, dar lași o impresie greșită asupra multor minți. Deși faptele bune nu vor mântui nici măcar un singur suflet, este imposibil ca vreun suflet să fie mântuit fără fapte bune. . . . Deci, când spui că nu există nici o condiție și folosești unele expresii destul de ambigue, împovărezi mințile, iar unii nu pot înțelege consecvența declarațiilor tale. Ei nu pot înțelege cum se pot armoniza aceste expresii, cu declarațiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Te rog, fii atent la aceste aspecte. Afirmațiile tale insistente cu referire la fapte, nu vor face niciodată poziția noastră mai puternică, pentru că mulți te vor considera un extremist și vei pierde lecțiile bogate pe care trebuie să le înveți tocmai cu privire la aceste subiecte.

Oamenii au o nevoie disperată să cunoască darul fără plată al neprihănirii lui Hristos. Dar, dacă prezentăm darul Evangheliei, fără a ne referi, în același timp, la condițiile prin care poate fi primit acest dar, vom denatura mesajul Evangheliei și îi vom conduce pe conducătorii noștri la o siguranță falsă a mântuirii. Echilibrul necesar este exprimat în mod clar într-o altă declarație inspirată.

„Deși Dumnezeu poate fi drept și, în același timp, să-l îndreptățească pe cel păcătos prin meritele lui Hristos, nici un om nu-și poate îmbrăca sufletul cu veșmântul neprihănirii lui Hristos, dacă practică păcate cunoscute sau își neglijează îndatoririle. Înainte ca îndreptățirea să poată avea loc, Dumnezeu pretinde o predare totală a inimii și, pentru ca omul să păstreze îndreptățirea, trebuie să existe o ascultare continuă, printr-o credință vie și activă, care lucrează prin iubire și purifică sufletul” (1SM 366). Predarea deplină a inimii este, în mod evident, o altă condiție a îndreptățirii. Întreaga inimă trebuie consacrată lui Dumnezeu, și nimic nu trebuie reținut pentru sine. Trebuie să luăm decizia de a înceta definitiv să păcătuim. Apoi, pentru a rămâne în starea de îndreptățire, următoarea condiție este ascultarea. Dar, observați că această ascultare, nu se realizează doar prin eforturile noastre, ci vine prin credința în puterea lui Dumnezeu de a curăți sufletele noastre. Hotărârea de a asculta ne aparține întotdeauna. Cele două condiții pentru a primi și păstra îndreptățirea sunt: predarea și ascultarea. Fără îndeplinirea acestor condiții, nu există îndreptățire, indiferent cât de mult am pretinde aceasta. Altfel, ne aflăm în pericolul unei presupoziii false, care nu este altceva decât o contrafacere a credinței adevărate.

Dar, nu este aceasta o formă subtilă de legalism, care face ca ascultarea să devină o parte a îndreptăririi? Suntem noi mântuiți, atât prin credință, cât și prin fapte? Imaginați-vă că vă aflați la Cape Canaveral și asistați la lansarea unei nave spațiale. Care sunt cauzele determinante care fac nava să ajungă în spațiu? Sunt motoarele puternice care o susțin. Oricât de minuțioase ar fi pregătirile pentru lansare, dacă motoarele nu funcționează corect, nu se va întâmpla nimic. Dar, dacă funcționează corect, nava spațială va fi înălțată în spațiu, indiferent dacă la bord se află sau nu cineva. Acum, dacă astronautii doresc să participe la lansare, trebuie să întreprindă câteva acțiuni. Ei trebuie să îmbrace anumite costume, să urce în elevatorul care îi va transporta la intrarea în navă, apoi să pășească atent pe puntea care duce spre poartă și, în cele din urmă, să ajungă la locurile special pregătite. Care dintre aceste acțiuni face ca astronautii să ajungă în spațiu? Dacă motoarele nu funcționează, pot sta pe scaune trei luni, fără să părăsească platforma de lansare. Diferitele acte pe care trebuie să le întreprindă astronautii pentru a pleca în spațiu, nu constituie elementele ce propulsează zborul, ci condițiile necesare unui zbor spațial. Dacă speră să călătorească în spațiu, trebuie să se conformeze cu precizie tuturor condițiilor. Ce s-ar întâmpla dacă astronautii ar decide că toate actele pe care trebuie să le îndeplinească sunt legaliste, că ar fi mai bine să plece în spațiu, stând confortabil în camerele de control? Este mai mult decât evident că, dacă se dorește ca zborul spațial să aibă loc, sunt implicate atât cauzele determinante, cât și condițiile. Trebuie să înțelegem deosebirea dintre cauzele determinate și condiții.

Aceste principii sunt identice cu cele implicate în îndreptățirea prin credință. Care este cauza determinantă a îndreptăririi noastre? Este predarea, sau ascultarea, sau chiar credința? Putem asculta în mod desăvârșit următorii cincizeci de ani, și totuși să nu fim nici măcar cu un centimetru mai aproape de viața veșnică. Singura cauză determinantă a îndreptăririi este harul lui Dumnezeu, manifestat prin moartea ispășitoare a Domnului Hristos pe cruce. Acesta este locul mântuirii. Dar, dacă nu îndeplinim condițiile mântuirii – predarea și ascultarea – noi refuzăm să ne așezăm în locul în care se desfășoară mântuirea, la cruce, iar mântuirea (altora) va avea loc fără noi. Moartea lui Hristos constituie cauza determinantă a mântuirii, în timp ce predarea și ascultarea nu au nici un merit, dar fac posibilă mântuirea noastră, produsă de cauza determinantă. Mântuirea este determinată de har, nu de ascultare, dar ascultarea ne așează acolo unde puterea crucii poate să ne lanseze în viața veșnică.

Este incorect să spunem că mai întâi suntem îndreptățiți și mântuiți și, după aceea, ascultarea va urma în mod natural. Ce ar fi dacă astronautii ar decide să amâne îndeplinirea

condițiilor pentru zborul spațial, până după ce vor vedea motoarele rachetei propulsând racheta? Dacă dorim să fim îndreptățiți, trebuie să coordonăm în mod corespunzător cauza determinată și condițiile mântuirii. Ambele sunt esențiale, fiecare în rolul corespunzător.

Siguranța mântuirii

Unii spun că noi avem siguranța mântuirii, datorită iubirii necondiționate a lui Dumnezeu. Este adevărat că Dumnezeu iubește fiecare ființă omenească în mod necondiționat. De asemenea, este adevărat că orice speranță pe care o putem avea cu privire la mântuire este întemeiată pe această iubire necondiționată. Dar, oare, fiul risipitor, care fusese înconjurat de iubirea necondiționată a tatălui pe întregul parcurs al vieții sale imorale și desfrânate, avea, în acea perioadă de timp, siguranța mântuirii? El putea fi sigur de mântuirea personală, evident, numai după ce s-a întors în casa tatălui său. Prin urmare, nu este corect să spunem că putem avea siguranța mântuirii datorită iubirii necondiționate a lui Dumnezeu față de noi. În cele din urmă, Dumnezeu l-a iubit necondiționat și pe Iuda.

Alții preferă să spună că avem siguranța mântuirii, datorită morții lui Hristos pe cruce. Dar aici suntem confrunțați cu aceeași problemă. Majoritatea celor pentru care a murit Domnul Hristos nu vor primi viața veșnică – nu vor fi mântuiți. Înainte de moartea Sa, Domnul Hristos s-a rugat Tatălui să-i ierte pe executorii Săi de păcatul neștiinței cu privire la ceea ce fac. Dar, realitatea este că cea mai mare parte dintre cei pentru care s-a rugat Hristos nu vor fi mântuiți. Este evident faptul că, pentru a avea siguranța mântuirii personale, trebuie să aibă loc ceva mai mult.

Cât de adesea auzim cuvinte de genul celor care urmează: Ceea ce fac sau nu fac eu, nu are nici o legătură cu faptul că Isus mă acceptă sau nu. Aceasta este o tragică eroare în înțelegerea relației corecte dintre cauza determinată și condițiile mântuirii noastre. Este adevărat că deciziile noastre nu au nici o legătură cu cauza mântuirii noastre, dar au legătură sub toate aspectele cu condițiile mântuirii noastre. Iar noi nu putem fi acceptați de Dumnezeu, dacă nu sunt îndeplinite condițiile mântuirii.

În mica lucrare scrisă de Ellen White, Credința și faptele, paginile 15-28, ni se oferă îndrumări explicite. Acest punct trebuie să fie bine înțeles de către toți: Dacă Îl acceptăm pe

Domnul Hristos ca Răscumpărător, trebuie să-L acceptăm ca Domn și Conducător. Nu putem avea siguranța și deplina încredere în Hristos ca Mântuitor personal, până când nu Îl recunoaștem ca Rege și până când nu ascultăm de poruncile Lui. . . . Voința trebuie adusă într-o armonie desăvârșită cu voința lui Dumnezeu. . . . Domnul nu cere omului o lucrare pentru care realizarea căreia nu i-a dat puterea necesară. Partea omului trebuie îndeplinită. . . . Asocierea puterii divine cu agentul uman va fi un succes absolut, deoarece neprihănirea lui Hristos poate înfăptui totul. Prin urmare, singurul lucru pe care putem întemeia siguranța mântuirii este harul lui Dumnezeu pentru păcătosul care se predă în mâinile Sale. Consacrarea inimii și ascultarea constituie în mod clar condițiile necesare mântuirii.

„Trebuie să câștigăm biruința asupra eului, răstignind dorințele și poftele lui; apoi, începe unirea sufletului cu Hristos” (GAG 321). Observați vă rog că moartea eului nu este rezultatul mântuirii; ea trebuie să aibă loc înainte de a putea umbla cu Hristos. Aceasta înseamnă că nu poate exista nici o siguranță a mântuirii, până când eul nu este predat pe deplin lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu și predarea noastră ne așează în locul în care putem avea siguranța.

„Credința mântuitoare trebuie prezentată și învățată. Definiția acestei credințe în Isus Hristos poate fi formulată în câteva cuvinte: ea este un act al sufletului, prin care întreaga ființă este încredințată păzirii și conducerii lui Isus Hristos. Prin credință, sufletul rămâne în Hristos și Hristos rămâne în suflet ca Domn suprem. Credinciosul își consacră sufletul și trupul lui Dumnezeu, și poate spune în siguranță: Domnul este în stare să păzească în ziua încercării, ceea ce I-am încredințat. Toți cei care procedează astfel, vor fi mântuiți pentru viața veșnică. Sufletul spălat în sângele lui Hristos, îmbrăcat cu neprihănirea Lui și considerat prețios în ochii lui Isus, va avea siguranța” (1888 Materials, p. 405). Unica siguranță cu privire la mântuire constă într-o inimă predată și unită cu Hristos care locuiește în ea.

Mă tem foarte mult că accentul care se pune în prezent asupra siguranței mântuirii, conduce la o siguranță nefondată în inimile multor adventiști de ziua a șaptea din zilele noastre. În încercarea disperată de a scăpa de vinovăție, nesiguranță și legalism, ne agățăm de orice învățătură care ar putea să ne asigure mântuirea. Iubirea lui Dumnezeu, moartea lui Hristos, îndreptățirea atribuită și haina neprihănirii lui Isus constituie adevăruri frumoase ale Evangheliei, pe care Satana o folosește chiar acum pentru a atrage sufletele nebănuitoare pe calea largă a nimicirii. Dorim cu disperare să ne asigurăm că suntem mântuiți pe temeiul acestor

minunate cauze determinante ale mântuirii noastre. Satana ar prefera să ignorăm cu desăvârșire sau să minimalizăm condițiile esențiale ale mântuirii noastre. Dar, să nu facem nici o confuzie – fără îndeplinirea condițiilor, cauza nu va salva pe nimeni.

„Harul ne invită să intrăm pe porțile cetății lui Dumnezeu, iar dreptatea este satisfăcută în conformitate cu privilegiile depline pe care le are fiecare suflet ascultător, în calitate de membru al familiei regale. . . . Dacă avem caractere deficitare, nu putem păși pe porțile pe care harul le-a deschis pentru cei ascultători, deoarece dreptatea stă la intrare și, tuturor celor ce doresc să-L vadă pe Dumnezeu, le pretinde sfințirea” (RH 13 decembrie, 1892). Fără nici o îndoială, ascultarea și sfințirea constituie cerințe pentru mântuire. Fără acestea, nu putem fi mântuiți. Prin urmare, este foarte greșit să spunem că suntem mântuiți pentru că Dumnezeu ne declară neprihăniți și că transformarea și ascultarea sunt doar rezultatele faptului că am fost mântuiți. Dacă ascultarea este numai un rezultat al mântuirii, atunci suntem mântuiți înainte de a avea loc ascultarea și suntem mântuiți chiar și în cazul în care ascultarea este doar parțială. Această înțelegere falsă a îndreptăririi ne oferă posibilitatea să gândim că suntem mântuiți, în timp ce continuăm să păcătuim în mod conștient.

Credința evanghelică

Bisericile evanghelice reprezintă o categorie largă în rândul denominațiilor creștine. Acestea împărtășesc o credință foarte puternică în autoritatea Scripturii. În general, ele par a fi conservatoare, susținând standarde morale înalte și accentuând valorile familiei. Multe dintre bisericile evanghelice cred într-o abordare dispensaționalistă a istoriei, concentrându-se asupra rolului cheie al lui Israel și a Ierusalimului în viitor, precum și asupra răpirii secrete. Dar cea mai importantă trăsătură a credinței evanghelice constă în concepția privitoare la Evanghelie și modalitatea de a fi mântuit. Uneori, poziția lor a fost greșit prezentată. Evanghelicii nu cred că pot fi mântuiți făcând tot ceea ce doresc; ei nu se opun ascultării și biruinței asupra păcatului, ci cred în sfințirea care urmează îndreptăririi.

Aspectul cheie constă în înțelegerea îndreptăririi și a relației dintre ascultare și mântuire. Într-o lungă scrisoare adresată revistei Ministry (august, 1993), Ray S. Anderson, profesor de teologie la Fuller Theological Seminary, a încercat să clarifice poziția evanghelică cu privire la ascultare, motivația și necesitatea ei . . . Natura ascultării este foarte importantă în teologia

evangelică. Evanghelicii spun că, dacă ascultarea față de porunci este privită ca semn al credinței care îndreptățește, realizând sfințirea, atunci este legalism. . . În cadrul mării mișcări evanghelice, pot fi găsite persoane care consideră că ascultarea față de reguli, rânduieli și porunci este necesară pentru mântuire. De asemenea, pot fi găsite persoane care cred că ascultarea este un semn al uceniciei și un mijloc de a-L urma pe Isus ca Mântuitor și Domn contemporan. Ascultarea față de Hristos este angajarea într-o viață de ucenicie care include respectarea legii iubirii, atât față de Dumnezeu, cât și față de semenii, constituind temelia tuturor poruncilor.

Profesorul Anderson consideră în mod clar că ultima poziție este singura reprezentare corectă a credinței evanghelice. Poziția evanghelică este aceea că, dacă ascultarea constituie un semn al faptului că îndreptățirea a avut loc, sau, dacă ascultarea este privită ca o necesitate în vederea mântuirii, atunci am căzut în legalism. Ascultarea nu este un semn al îndreptățirii și nici o necesitate în vederea mântuirii, ci este un semn al uceniciei și al faptului că Îl urmăm în mod real pe Hristos.

Probabil că cea mai bună modalitate de a înțelege această poziție este aceea de a o formula invers. Dacă nu păzim poruncile lui Dumnezeu, unde ne vom afla? Dacă nu suntem ascultători, atunci nu suntem niște buni ucenici – nu suntem martori ai lui Hristos. Un ucenic – un urmaș al lui Hristos – este un bun ucenic, numai dacă este ascultător. Dacă nu suntem ascultători, mărturia noastră este grav compromisă. În această situație, succesul nostru în calitate de ambasadori ai Domnului Hristos în lume este spulberat în cea mai mare parte. Dar, oare mai suntem noi îndreptățiți și atunci când nu suntem ascultători? Credința evanghelică spune, Da. Ascultarea nu reprezintă un semn al îndreptățirii și nici o necesitate pentru mântuire. Dacă suntem neascultători, este posibil să nu fim niște buni martori sau niște buni ucenici, dar neascultarea nu afectează calitatea noastră de îndreptățiți prin credință – deci suntem mântuiți.

Credința evanghelică spune că tot ceea ce este necesar pentru mântuire, este să fim declarați îndreptățiți, iar experimentarea îndreptățirii constituie rezultatul mântuirii deja asigurate și aparține mai degrabă domeniului sfințirii. Credința evanghelică susține că ascultarea nu este deloc o condiție a mântuirii.

Deosebirea dintre credința evanghelică și cea adventistă (biblică) este pur și simplu aceasta. Credința evanghelică spune că ascultarea nu este un semn al îndreptățirii sau o condiție a mântuirii, dar este un semn al uceniciei. Credința adventistă spune că ascultarea este un semn

al îndreptării și o condiție a mântuirii. Credința evanghelică susține că sfințirea urmează după îndreptare, dar numai ca rezultat al acesteia, nu ca partea a procesului mântuirii. Mai mult, nici măcar nu este necesar ca sfințirea să fie realizată vreodată pe deplin în această viață. Cu alte cuvinte, sfințirea desăvârșită este imposibilă, atât timp cât trăim într-o lume căzută și avem o natură căzută.

Probabil că o ilustrație ne va ajuta să înțelegem mai bine această deosebire. Credința adventistă spune că dacă cineva înțelege adevărul cu privire la Sabat și este convins de el, păzirea Sabatului constituie o necesitate în vederea mântuirii. Păzirea Sabatului nu constituie o cauză determinantă sau un merit pentru mântuire, dar este absolut esențială în vederea acesteia. Credința evanghelică spune că păzirea Sabatului nu este o condiție a mântuirii noastre, chiar dacă este înțeleasă în mod corect. Chiar dacă păzirea Sabatului ne poate face niște ucenici și niște martori pentru Hristos mai buni, noi suntem mântuiți și fără ea. Acesta este motivul pentru care mulți evanghelici care, deși înțeleg aspectele referitoare la Sabatul zilei a șaptea și la transferarea de către autoritatea omenească a respectului cuvenit Sabatului asupra duminicii, nu sunt dispuși să înceapă să-l păzească, deoarece nu are legătură cu mântuirea. Ei nu cred că este necesar să păzești Sabatul pentru a fi mântuit. Dacă păzirea Sabatului este doar un semn al uceniciei, atunci poate aștepta până mai târziu, când va fi mai convenabilă.

În realitate, ascultarea este atât rezultatul, cât și condiția mântuirii noastre. Dacă încercăm să separăm rezultatul de condiție; dacă spunem că ascultarea nu contribuie cu nimic la mântuirea noastră; dacă spunem că putem fi mântuiți având păcate nemărturisite, de fapt spunem că legea lui Dumnezeu nu ne obligă la nimic și nu este o condiție a mântuirii. A spune că ascultarea nu este o condiție a mântuirii, reprezintă o mare lovitură la adresa autorității lui Dumnezeu. Această poziție îi conduce pe oameni la încălcarea legii lui Dumnezeu, în aceeași măsură ca și când ar fi răzvrățiți împotriva ei.

Ca să rezumăm, îndreptarea constituie, atât declararea iertării, cât și transformarea nașterii din nou, ambele, înfăptuite de Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu și moartea Domnului Hristos sunt cauza determinantă a mântuirii noastre, în timp ce ascultarea de poruncile lui Dumnezeu reprezintă condiția mântuirii noastre. Putem avea asigurarea mântuirii, numai dacă inima noastră este pe deplin predată lui Dumnezeu. În lucrarea mântuirii, totul vine din partea lui Dumnezeu, dar, înainte ca mântuirea să devină o experiență personală în ceea ce ne privește, El așteaptă acordul - alegerea noastră.

